

Sygn. akt VIII C 277/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego- Subfunduszu KI 1 z siedzibą w W.

przeciwko I. J. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 277/21

UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2020 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty- w W. wytoczył przeciwko pozwanej I. J. (1) powództwo o zapłatę kwoty 3.484,36 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem- W..pl (...) z o.o. w W. w dniu 29 listopada 2015 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zwróciła otrzymanych środków pieniężnych. Powód wyjaśnił ponadto, iż prawa do wierzytelności względem pozwanej nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 marca 2018 roku.

(pozew k. 2-7)

Pozwana nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2018 roku W..pl sp. z o.o. w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, na mocy której powód nabył wierzytelności pieniężne przysługujące cesjonariuszowi względem dłużników (pożyczkobiorców), w tym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanej I. J. (1) wynikającą z umowy nr (...) z dnia 29 listopada 2015 roku. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanej oznaczono na kwotę 3.093,14 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 22-31, załącznik k. 33-35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej I. J. (2), wynikająca z zawartej z W..pl (...). z o.o. w W. ramowej umowy pożyczki nr (...) z dnia 29 listopada 2015 roku. Powód od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił. Zgodnie z pkt. 3.10 przedstawionej umowy przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji, wierzytelności przechodziły na nabywcę z dniem zawarcia umowy pod warunkiem zapłaty ceny. Zatem umowa cesji wierzytelności została zawarta pod warunkiem zawieszającym zapłaty ceny. Tymczasem powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność faktycznej zapłaty umówionej ceny na rzecz pierwotnego wierzyciela. Dowodu nabycia wierzytelności przez powoda nie stanowi także dokument zatytułowany „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela”, znajdujący się na karcie 47 akt sprawy, gdyż jako dokument prywatny może stanowić jedynie dowód tego, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie objęte treścią dokumentu. Dodatkowo osoba podpisująca dokument, pełniąc funkcję Kierownika Zespołu (...) Korespondencji z pewnością nie była upoważniona do reprezentowania spółki kapitałowej. Identycznie Sąd ocenił dokument znajdujący się na karcie 48 akt sprawy, zatytułowany „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela”. Można zauważyć jeszcze, że na obu dokumentach, pomimo ich pochodzenia od dwóch różnych podmiotów, widnieją podpisy tej samej osoby J. M..

Poza tym zdaniem Sądu roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Jeszcze raz przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwaną umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostał. W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwana była stroną umowy pożyczki nr (...) z dnia 29 listopada 2015 roku, jak również, że pozwana otrzymała na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z prowizją i odsetkami zobowiązała się spłacić w terminie 12 miesięcy w równych ratach. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanej pożyczki nie został przez powoda

dostatecznie udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu niepodpisanej umowy ramowej pożyczki nr (...) z dnia 29 listopada 2015 roku, Regulaminu oraz formularza informacyjnego. W ocenie Sądu z przedłożonych dokumentów nie wynika jednak, że strona pozwana w ogóle była klientem pierwotnego wierzyciela, tj. dokonała czynności związanych z utworzeniem konta na portalu pożyczkodawcy i weryfikacją swojej osoby, a następnie złożyła wniosek o pożyczkę, która została jej udzielona, niewątpliwie przecież wniosek taki musiał zostać zarejestrowany na rzekomo utworzonym przez pozwaną koncie.

Zgodnie z Regulaminem udzielania i obsługi wypłat oraz rozpatrywania reklamacji przez W..pl (...) z o.o., umowa ramowa była zawierana na podstawie złożonego za pośrednictwem portalu internetowego (...) wniosku o zawarcie umowy ramowej, zaś wraz ze złożeniem wniosku wnioskodawca jednocześnie wnioskował o udzielenie pierwszej wypłaty pożyczki. Umowa ramowa mogła zostać zawarta po spełnieniu przez pożyczkobiorcę m.in. następujących warunków: pożyczkobiorca musiał posiadać konto na portalu (...) złożyć wniosek o zawarcie umowy Ramowej, zaakceptować warunki umowy ramowej oraz regulaminu oraz uzyskać pozytywną decyzję o udzieleniu pierwszej wypłaty. Po złożeniu wniosku pożyczkodawca przesyłał na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy informację o przyjęciu wniosku i uruchomieniu wypłaty albo o odrzuceniu wniosku. Wypłaty przyznanych kwot pożyczki miały być dokonywane na warunkach określonych w umowie ramowej i regulaminie w sposób wskazany przez pożyczkobiorcę we wniosku o zawarcie umowy ramowej lub we wniosku o dokonanie danej wypłaty.

Skoro w myśl postanowień umowy pożyczki, udzielenie pożyczki wymagało złożenia za pomocą serwisu internetowego wniosku o pożyczkę, a także weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy, to obowiązkiem powoda było wykazanie zaistnienia wszystkich tych faktów. Zdaniem Sądu przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca dane pozwanej (nie wiadomo jednak przez kogo i w jakich okolicznościach podane). Z załączonej przez powoda do akt niniejszego postępowania dokumentacji wynika jedynie, że pozwana uzyskała prawo do wielokrotnego zadłużania się, jednakże brak jakichkolwiek dowodów czy pozwana rzeczywiście korzystała z przyznanego limitu, czy kwota pożyczki została pozwanej wypłacona, brak historii rachunku pozwanej, czy akceptacji przez pozwaną umowy i jej warunków. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd nie badał kwestii w niniejszej sprawie kwestii przedawnienia, mając na uwadze, że przedawnieniu mogą podlegać jedynie wierzytelności istniejące. Powód nie wykazał istnienia wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.